

RAZMATRANJE ZA 25. LIPNJA 2017.

Tema:

„Marija u sebi pohranjivaše sve te događaje i prebiraše ih u svome srcu“ (Lk 2,19)

*Djevica Marija uzor našeg služenja u molitvi,
u duhovnim i tjelesnim djelima milosrđa*

Pjesma: *Kao Marija da te ljubim...*

*Kao Marija da te ljubim,
tvoju Riječ da čuvam ja,
kao Marija da je nosim
sred srca svojega.*

*Samo tebi da se klanjam,
samo tebi predam sve,
da te ljubim srcem cijelim,
kao Marija, Isuse.*

Uvodna misao:

Svaka Nova godina u našem životu započinje s Marijom Bogorodicom, kako je to divno. Započeti uvijek iznova sve s *Marijom koja u sebi pohranjivaše sve te događaje i prebiraše ih u svome srcu (Lk 2,19)*. Što je Mariji bilo dragocjeno, toliko vrijedno da pohranjuje i prebire u svome srcu? Zsigurno to nije bila slava i veličanstvo događaja rođenja samog Boga, nego unutarnje iskustvo radosti susreta sa živim Bogom. Promatrajući Dijete Isusa i svih, koji su se okupljali oko Božanskog Djeteta, zasigurno je budilo u njoj osjećaj zahvalnosti Bogu i još veće predanosti u volju Božju. I premda je bila iznenađena, zbunjena, nije se dala smesti, pokazala je spremnost poniznog predanja u vodstvo Božje i kako se osloniti na Boga živom vjerom. Zajedno sa Josipom promatrala je Isusa, kao veliki Božji dar, kojeg je Bog poslao, kao Spasitelja svijeta, te je tako i nama postala uzorom promatranja Božjeg spasiteljskog lica. Dobro je da na polovici svoga puta u ovoj godini i mi sebe preispitamo: gdje smo u razmatranju Božje Riječi i koliko nama danas Kristov lik, zajedno s Marijom govori o Božjoj svemoći, Božjoj ljubavi i brizi za čovječanstvo?

Pjesma:

*Kao Marija da te ljubim,
tvoj put da slijedim ja,
kao Marija da ti služim,
da ti predam život sav.*

Samo tebi da se klanjam ...

Razmatranje:

Pastiri pohite u Betlehem i pronađu Mariju, Josipa i novorođenče gdje leži u jaslama. Pošto sve pogledaše, ispriповjediše što im bijaše rečeno o tom djetetu. A svi koji su to čuli divili se tome što su im pripovijedali pastiri. Marija u sebi pohranjivaše sve te događaje i prebiraše ih u svome srcu. Pastiri se zatim vratiše slaveći i hvaleći Boga za sve što su čuli i vidjeli kako im je bilo rečeno. Kad se navršilo osam dana da bude obrezan, nadjenuše mu ime Isus, kako ga je bio prozvao anđeo prije njegova začeca. (Lk 2, 16-21)

Dok prebirem ovaj redak iz Lukinog Evanđelja *Marija u sebi pohranjivaše sve te događaje i prebiraše ih u svome srcu*, pred očima mi je slika rođenja Isusova noću u Betlehemu: slika anđela

kako pjevaju, pastira kako hite k Isusu, kraljeva kako Mu se klanjaju, u prostoj štalici, a skromni Josip i Marija, kao vjerodostojni svjedoci tog najvećeg događaja u povijesti čovječanstva. Te je noći sam Bog sišao s neba u liku Djeteta, i On, Spasitelj svijeta objavio se malenima. Sav taj veličanstveni prizor odiše takvom jednom jednostavnošću i radošću, da su se svi koji su se tamo zatekli napunili posebnom milinom, mirom, nadasve od Boga prosvijetljeni. I što se događalo dalje sa onima, koji su Isusa, Novorođenog kralja tih dana pohodili ne znamo, ali o Mariji nam je ostalo zapisano: *Marija u sebi pohranjivaše sve te događaje i prebiraše ih u svome srcu (Lk 2,19)*. Tri su riječi ovdje vrlo važne i snažne, koje govore o Marijinoj veličini i primjeru poniznog predanja u volju Božju.

Prva riječ je **pohraniti**. Marija je imala milost pohoda anđela Božjeg, milost da sačuva sve što je anđeo navijestio, sve što je Bog naumio, da ostvari preko nje, ponizne službenice Gospodnje. Svojim pristankom riječima: „Neka mi bude“ otvorila se daljnjem djelovanju milosti i Duha, te tako dopustila Bogu da djeluje preko nje. Kako je važno pohranjivati sve one milosne trenutke, kojima nas danas Bog pohađa u našem životu, poput Marijina primjera.

Druga riječ je **prebirati**. Možemo samo zamisliti koliko se Marija pitala, iznenadila, čudila, a na kraju ipak divila, što se to govorilo o Isusu. Marija ponizna i šutljiva, kao Majka i zabrinuta, ali razborita, prebire i više puta sve te događaje i to u svome srcu, te hvali Boga zbog silnih djela Njegovih. Možda bismo i mi mogli u duhu prijeći (prebrati) svoj, naš put služenja poput Marije i otkriti, koliko je Bog bio vidljiv po meni/nama, koliko sam/smo ovome svijetu donijele Isusa, živu Riječ koja daruje novi život. Zsigurno ima takvih iskustava i događaja, zato sada i ovdje hvalimo Boga zbog silnih djela Njegovih.

A treća riječ najvažnija i najsnažnija **srce**. Sve pohranjeno, sačuvano, prebirano ili prijeđeno, kod Marije se odvijalo u srcu. Jednom je u srcu Bogu rekla DA, i sve ostalo srcem prihvaćala, činila, sve dotle, dok joj mač boli probode srce, pa čak i tada nije posumnjala, ostala je vjerna Bogu do kraja i to srcem.

Zar i nama danas treba nešto drugo, doli ovo? Samo srcem dobro se vidi, samo srcem ostaje se vjeran, samo srcem, odnosno iskrenom, nesebičnom, požrtvovnom ljubavlju isplati se služiti, Kralju svih kraljeva, a imamo primjer u Mariji. Što nam je dakle činiti? Prisjetimo se Svete godine milosrđa koju smo živjeli kroz prošlu godinu i prijeđimo u srcu i pitajmo se, koliko smo srcem činile duhovna i tjelesna milosrđa po uzoru na Mariju, po uzoru na Utemeljitelja:

1. Dvoumna savjetovale
2. Neuka poučile
3. Grješnika pokarale
4. Žalosne i nevoljne utješile
5. Uvreda oprostile
6. Nepravdu strpljivo podnosile
7. Za žive i mrtve Boga molile
8. Gladna nahranile
9. Žedna napojile
10. Siromaha odjenule
11. Putnika primile
12. Bolesna i utamničena pohodile
13. Zarobljenike i prognanike (izbjeglice) pomagale
14. Mrtve pokopale

I na kraju možemo zaključiti *Marija u sebi pohranjivaše sve te događaje i prebiraše ih u svome srcu* prije svega, jer se molila. U molitvi se događao taj susret sa živim Bogom.

Naš nam je Utemeljitelj stavio molitvu na prvo mjesto, kao važan posao, najvažniji od svih poslova. Rekao nam je budemo li dobro molile, dobro ćemo i služiti, neće nam biti teško činiti djela milosrđa. Neka nas ove skromne misli potaknu na zahvalu u srcu, zahvalu Bogu za sve što čini u nama i po nama, kako bismo i dalje nastavile proslavljati Boga svojim životima, po primjeru Marije i oca Utemeljitelja i po njihovu zagovoru da sretno prispijemo k vječnosti!

Kratka šutnja...

Pjesma: Velik si

*Dajemo ti slavu, čast i hvalu
Tebi podižemo ruke
Tvoje ime slavimo (2x)*

*Jer velik si, činiš djela velika
Nitko nije kao ti, Isuse
Nitko nije kao ti (2x)*

Poticaji sluge Božjeg Josipa Stadlera na štovanje Blažene Djevice Marije

U svojim poslanicama (str. 789) Utemeljitelj nam je zapisao: „Dok je Gospodin Isus kao nježno djetesce bio u utrobi svoje majke, onda su njezin dah i udisaji bili Isusov život, jer su mu služili za disanje i micanje Srca njegova, jer u utrobi majčinskoj nije njezin Sin imao drugog gibanja i drugog disanja osim majčinskog.“ „Tri najveća i najvažnija otajstva naše svete vjere: rođenje Isusovo sa objavljivanjem njegovim pred svijetom na Bogojavljenje, njegova dragocjena smrt i dolazak Duha Svetoga na crkvu, izvršila su se samo u prisutnosti Marijinoj, s njezinom pomoći i s njezinim sudjelovanjem. Nije li to za sve kršćane i te kako jasna nauka, da se štovanje Marijino ne smije odvajati od štovanja Isusova jer se Isus Krist, kada je svoja najveća i najvažnija otajstva izvršavao, nije nikad odvojio od svoje Majke? Ujedno se vidi, da se Majki Mariji iza Isusa mora iskazivati najveće štovanje i zahvalnost, da ju svi iza Isusa nadasve imaju ljubiti i kao Majku i posrednicu kod Isusa zazivati.“

Svjedočanstva pokojnih sestara o štovanju Blažene Djevice Marije

S. M. Bonaventura (Kata) Trboglav-Breko, (+ 1945.) svjedočila je da je na zagovor Majke Božje dobila milost redovničkog zvanja. Bila je jako bolesna na oči, slabo je vidjela, stoga nisu svi bili zato da postane sestra. Kad je to čuo naš velikodušni Utemeljitelj nadbiskup Josip Stadler rekao je: „Brate moj, kad ju je Bog pozvao, kako vidi, vidi. Neka služi Bogu.“ Kroz svoj redovnički život bila je pobožna, radišna i svima je davala dobar primjer. Svoj redovnički život provela je na Dolorozu u Čardaku. Posebno je štovala Žalosnu Gospu. Za vrijeme drugog svjetskog rata dok su se velike borbe vodile oko samostana, sestra Bonaventura je molila da Isus uzme nju kao žrtvu, a poštedi Crkvu Gospe Žalosne i samostan Dolorozu. I bilo je tako. Dok su za vrijeme jednog bombardiranja sestre provele noć u crkvi, s. Bonaventura je bila preslaba pa ju je predstojnica poslala u krevet. Ujutro 15. ožujka 1945. našle su ju mrtvu jer ju je geler pogodio u glavu. Tko je god znao kave su se borbe vodile te noći, čudio se kako su Crkva i samostan ostali sačuvani. Ovo čudo, sestre su prepisale žrtvi života pokojne sestre Bonaventure i zaštititi Gospe Žalosne koju je ona kroz 40 godina svoga redovničkog života posebno štovala na Dolorozu.

S. M. Karitas (Vranjka) Kovač (+ 1945.) bila je puna milosrđa i ljubavi, ne samo za sestre nego i za sve koji su se njoj obraćali. Zadnje godine života provela je na Dolorozu u Čardaku gdje je posebno štovala Gospu Žalosnu. Sestra Karitas je imala vremena za svakoga i nitko joj nije došao u nezgodan čas. Išla je po kućama posjećivati bolesnike, često i takve koje su liječnici napustili kao neizlječive. Nakon što bi bolesniku dala lijek, uputila bi ga da se moli Gospi Žalosnoj, i bilo je puno milosnih uslišanja. Dolazili su joj i inovjerci pa je i njih slala pred Gospin oltar. Za sve svoje bolesnike tražila je svaki dan pomoć od Gospe Žalosne i njoj Majci Žalosnoj preporučivala sve njihove potrebe. Za vrijeme rata liječila je ranjenike. Kad je zavladao tifus, išla je i tim bolesnicima, zarazila se i umrla kao žrtva ljubavi prema bližnjemu.

S. M. Anastazija (Franjka) Jerić (+1945.) primljena je u Družbu u 40-oj godini života. Utemeljitelj je za nju molio Dispensu od Svete Stolice da može biti primljena. O njoj svjedoči s. Arkadija „Sjećam se još od najranijeg djetinjstva kako sam prolazeći u samostan na Dolorozi u Čardaku, vidjela jednu sestru kako u Adi, na sestarskom polju, čuva svinje i ovce. U jednoj je ruci držala šibu, a u drugoj krunicu. Kad sam pošla u školu redovito sam navraćala u Adu i ostajala kod s. Anastazije. Ona mi je govorila jednostavno i priprosto o sreći redovničkog života, o našem utemeljitelju, o sestrama u Sarajevu. Učila me je molitve koje i danas molim. Bila je sva uronjena u Boga, ta sveta duša koja nije znala ni zašto drugo na svijetu nego za svoj jednostavan posao, molitvu, radost i da tako služi Bogu. Bila je sretna kad sam joj rekla da ću stupiti u Družbu. Molila je za mene. Učila me kako mogu svaki dan od škole do kuće polako izmoliti krunicu, ali da dobro mislim što molim.“ Kako je s. Anastazija druge učila moliti krunicu, tako je i sama svaki dan u svojim rukama prebivala zrnca krunice, srcem ju molila i s krunicom u ruci preselila se u vječnost.

Pjesma:

*Kao Marija da te ljubim,
tvoju bol da dijelim ja,
kao Marija da te pratim
sve do križa tvojega.*

Samo tebi da se klanjam ...

Završna molitva:

Presveta Djevice, Ti si srcem, dušom i tijelom uronila u razmatranje svetih Otajstava, prebivala ih i pohranjivala u srcu, te se tako jačala u vjeri i pouzdanju u Boga. Posve tiho i gotovo bez imalo riječi, dopuštala si Isusu da se očituje, da se po Vašim životima Bog proslavlja. Ti si bila puna ljubavi, dobrote i milosrđa, velikodušna u praštanju i vjerna u svom poslanju darivanja i služenja. Tako si nam postala učiteljica, Majka i Djevice, uzor našeg služenja u molitvi, u duhovnim i tjelesnim djelima milosrđa. O tome nam svjedoči naš otac Utemeljitelj i naše pokojne sestre. Preporučamo se danas i sada ovdje u tvoj moćni Majčinski zagovor. Izmolj nam kod svoga Sina srce koje ljubi, koje prebire Otajstva što vode u život vječni i srce koje čuva uspomenu na sveti i milosrdni lik Spasitelja, Isusa Krista. Amen.

S. M. Manda Pršlja